

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:

Alexandra Potter

DON'T YOU FORGET ABOUT ME

Copyright © 2012 by Alexandra Potter

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00021-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Aleksandra Poter

ZBOGOM NIJE KRAJ

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Za mog tatu,
Reja Potera*

*Koji je voleo, i smejao se, i živeo, i otišao
I sada više ništa neće biti kao pre*

NOVOGODIŠNJI RITUAL

Mnoge drevne civilizacije verovala su da magija novogodišnje noći može da očisti od svega što ne želite da ponesete iz stare godine u sledeću. Bilo da su to strahovi ili kajanje, slomljeno srce ili bolna sećanja, narušeno zdravlje ili ružne navike, ovo je vreme kada možete da ostavite prošlost i neopterećeni krenete u budućnost.

Najpre založite vatru. Potom uzmite parče papira i napravite spisak, ili upotrebite fotografije, ili neki drugi simbol onoga čega želite da se oslobodite i, kada sat otkuca ponoć, predajte sve to plamenu.

Dok plamen pali vaše muke, varnice pršte na sve strane. Tada poželite želju. Varnice će je uzeti i u vasionu poneti vaše nade i snove, da ih vetrovi nose u novu godinu.

*Dragi dnevniče,
Seb i ja smo raskinuli.*

Dobro, to nije prava istina. On je ostavio mene. Rekao je da me voli, ali da nije zaljubljen u mene, da bi verovatno bilo bolje da raskinemo, da se nada da ćemo ostati prijatelji...

Ali znaš li šta me je najviše povredilo? Kada mi je rekao da ne vidi sebe pored mene u budućnosti. To mi je slomilo srce.

Ne znam šta sada da napišem. Da li da napišem da sam još uvek obamrla? Da je prošlo svega nekoliko sati i da i dalje ne verujem da je sve gotovo? Da znam da će šok oslabiti, kao anestezija kod zubara, a da se ja užasavam bola?

Aleksandra Poter

Ili da napišem da znam da sam ja za sve kriva. Da ima toliko toga što bih sada uradila drugačije. Da se zbog mnogo čega kajem. Da sam bezbroj puta pomislila „a šta bi bilo da sam“. Ali sad je prekasno. Nikada nikoga nisam volela kao što volim Seba, a sada sam ga izgubila.

Već mi nedostaje.

1

O čemu razmišljaš?

Sedim za stolom, spustila sam bradu na ruku i mrzovoljno zurim u monitor.

Fejsbuk mi uzvraća pogled.

Ispravka: podsmeva mi se izuzetnim ljubavnim životom svih drugih ljudi.

Pregledam stranicu i čitam najnovije status-poruke svojih prijatelja:

Krisi Hatersli obožava *guči* tašnu koju joj je momak kupio za Božić.

Dženi Hamilton-Proktor Radujem se dočeku Nove godine sa svojim savršenim mužićem i bebom. Blagoslovena sam.

Anila Patel voli Imrana Bata.

Melodi Dabrovski Endi me je zaprosio i ja sam pristala!

Sara Dženkins Pošto više ne mogu da zakopčam farmerke, vreme je da vam saopštim novosti, Džon i ja čekamo bebu!!!!

Emili Klajn Spavam još dva puta do polaska na medeni mesec na Bali. JEDVA ČEKAM!!

Emili ide na medeni mesec? Nisam znala ni da se udala!

Pažnju mi odvlači zvučni signal koji me obaveštava da mi je stigao mejl. Piše mi ser Ričard, moj šef, i podseća me na vizu za put u Indiju u novoj godini.

Sranje. Na to sam zaboravila.

„Sve je pod kontrolom“, odgovaram mu vedro.

Tri je sata posle podne na dan dočeka, i dok je većina ljudi ili kod kuće na kauču, gleda reprize na TV-u i jede pitice s mesom, ili je hiljade kilometara daleko na plaži u Goi i uživa u zimskom suncu, ja sedim zaglavljena u kancelariji u jugozapadnom Londonu.

Kancelarija je dom *Blektoka i Vajta*, trgovaca pićima poznatim po viskiju i ostalim firmiranim žestinama, gde radim kao lični asistent ser Ričarda Blektoka. To zanimanje zvuči tako otmeno, kao da bi trebalo da izgledam poput likova iz serije *Ljudi s Menhetna* i da budem strašno efikasna, ali ja, iskreno, baš i nisam najbolji lični asistent na svetu. Iстина je da sam prilično loša. Ali to nije moja krivica. Radila sam ovde kao honorarac pre nekih godinu dana, kada je ser Ričardova lična asistentkinja otišla na porodiljsko, pa mi je on ponudio da je zamenjujem.

Odmah sam mu rekla da nisam za taj posao. Nisam skroz sigurna kakav bi trebalo da bude čovek stvoren za taj posao, ali sam sasvim sigurna da to nije neko ko kuca s dva prsta, smatra da je dokumentacija uredno katalogizirana ako je potrpana u fioku i potom zaboravljena, i ne može da se seti, ni da joj život od toga zavisi, da li bi poslovnu pre-pisku trebalo zaključiti rečima „s poštovanjem“ ili „srdačan pozdrav“.

Ali ser Ričard je samo nemarno odmahnuo rukom na sve moje brige i vedro se osmehnuo. S pedeset i nešto godina, sa sklonošću ka sjajnim smeđim odelima i pramenom kose začešljanom preko glave što svima sve govori, on je najprijatniji šef kog sam imala. Zbog čega je prava šteta što za nekoliko meseci ide u penziju. Razmišljam o tome dok pišem sebi podsetnik u vezi sa njegovom vizom na papirić koji lepim na monitor svog računara, sada već gotovo potpuno prekrivenog sličnim porukama.

Zureći u ružičasti i žuti zid samolepljivih podsetnika, osećam kako me nagriza zabrinutost. Zaista bi trebalo da počnem da se bavim nekima od ovih stvari, jer uskoro neću moći da vidim monitor.

Ili Fejsbuk.

Primitivši foto-album jedne prijateljice koji je ona nazvala *Raj*, počijem dokono da pregledam fotografije; zalazak sunca... pogled na jedan

Zbogom nije kraj

od onih bazena koji izgledaju kao da se pružaju ka horizontu... on i ona kako nanose tetovaže od kane... on obavlja ruke oko nje i s puno ljubavi je gleda u oči...

Teško uzdišem. Ako sam ranije bila depresivna, sada se osećam još i gore. Suočen sa momcima koji kupuju poklone, savršenim muževima i romantičnim odmorima, moj ljubavni život, ili nepostojanje istog, samo se još jače ističe. Hoću da kažem, znam da sam srećna po pitanju mnogih stvari. Dobro, možda nemam izuzetno uspešnu karijeru, ali imam posao. Imam krov nad glavom (zapravo, to je krov moje cimerke Fione, a ja iznajmljujem jednu sobu pod njim) i kao što moja majka voli da kaže: „Zdravlje te služi, Tes.“

Ipak bi bilo lepo da sam zdrava i da imam momka koji me obožava.

Odustajem od daljeg pregledanja njihovog albuma i ponovo se posvećujem onom dosadnom pitanju *O čemu razmišljaš?* pored slike na profilu. Pokušavala sam da ga ignorišem, ali je to izgleda nemoguće.

Kratko i jasno: razmišljam o *Sebu*.

Iskrena da budem, ne izbija mi iz glave. Mislim na njega od trenutka kada se probudim do trenutka kada pođem na spavanje. I tako već dva meseca, sve od dana kada smo raskinuli. Preciznije, dva meseca i nedelju i tri dana.

Da, još uvek brojim.

Dva meseca i nedelju i tri dana otkako smo vodili „onaj“ razgovor. Dobro, kažem razgovor, ali razgovor podrazumeva dijalog između dvoje ljudi. A zapravo je samo Seb govorio, i to da me voli, ali da nije zaljubljen u mene, pokušavao je da izbegne da me gleda u oči i nelagodno zurio u svoje patike, dok sam ja sedela na kauču preko puta njega i trudila se da potisnem suze i ne dozvolim mu da vidi da mi se srce slama.

Bili smo zajedno skoro celu godinu i ja sam ga zaista, *zaista* volela. Volela sam što je Amerikanac i što je toliko drugačiji od mene, sa onim njegovim neobičnim kulturnim referencama, zavisnošću o kafi sa sojinim mlekom i navikom da pogrešno izgovara nazive stanica podzemne železnice (Lester skver je jednom prilikom nazvao Lejsester skver). Volela sam što je uspešan i pametan i volela sam ona njegova velika, široka ramena i „kutak“, to jest udubljenje u ramenu na koje sam, priljubivši se uz njega, naslanjala glavu. Čak sam volela i to što ne ume da svira gitaru – najviše je voleo da svira sopstvenu interpretaciju pesme *Wonderwall*

– i bilo je slatko i neodoljivo kako mu nikako nije uspevalo da upamti polovinu akorda.

Naravno, ne bi trebalo zaboraviti ni seks. Samo kada ga se setim, onaj poznati drhtaj mi prostruji telom. Taj deo sam *zaista* volela.

Neki ljudi vremenom zavole jedno drugo. Iz prijateljstva se razvije veza. Ali sa Seбом ljubav je počela od samog početka. Bio je onaj pravi. Od prvog sastanka, na kom sam bila toliko nervozna da sam mu prosula crno vino u krilo, znala sam da sam gotova. Nije bilo svrhe odupirati se. Znala sam da ću se zaljubiti u njega i da nema načina da to izbegnem.

Ali nisam znala koliko će to boleti.

Nije mi se javljao od „tog razgovora koji zapravo nije bio razgovor“, ako izuzmemo čudnu SMS poruku „samo da se javim“, i elektronsku čestitku kojom mi je poželio srećan Božić. Ali mogu samo sebe da krivim. Premda on to nikada nije rekao, duboko u sebi znam da je raskid moja krivica, ja sam kriva što naša veza nije uspeła, i ne mogu a da ne pomislim da bismo još uvek bili zajedno da sam postupila drugačije...

Osećajući kako mi suze peku oči, žurno sam nekoliko puta zatrep-tala da bi ih osušila. Kako bilo, nema svrhe sada o tome razmišljati. Ne može se probati veza pre nego što se u nju upustiš. Sebova i moja priča je gotova, moram ga zaboraviti i nastaviti sa svojim životom.

„Opa, ovde je kao u mrtvačnici.“

Naglo podižem pogled sa monitora i vidim kako kroz foaje prolazi figura u fluorescentno zelenom prsluku i sa biciklističkom kacigom. Zavlaci ruku u poštansku torbu prebačenu preko grudi, izvlači paket i, videvši da danas nema nikoga na recepciji, kreće niz hodnik prema meni.

„Gde su svi?“, pita s teškim irskim naglaskom osvrćući se po kancelariji i praznim stolovima na kojima se nalaze ostaci božićnih ukrasa.

„Proslavljaju veridbu... idu na medeni mesec na Bali... tetoviraju se kanom...“

Zbunjeno se mršti. „Tetoviraju se kanom?“

„Izvini, ne obraćaj pažnju na mene.“ Odmahujem rukom, silom se smešim i preuzimam paket. „Hvala...“

„Fergus“, kaže iznenada.

„O, da... Ferguse“, klimam glavom.

Zbogom nije kraj

On je jedan od naših redovnih kurira na biciklu. Viđala sam ga kako dolazi na recepciju i odlazi, ali nikada nisam razgovarala s njim, ako se izuzme onih nekoliko puta kada je naša recepcionerka Kim skoknula do toaleta, a ja morala da potpišem hitne pošiljke. Nekada samo koristili kompaniju čiji su kuriri dostavljali poštu motociklima i kombijima, ali je ser Ričard, generalni direktor, pre šest meseci rešio da postane ekološki odgovoran, poslao je memorandum u kom je insistirao da koristimo „pedale, a ne benzin“, pa smo angažovali kurire na biciklima.

„Odlično“, odgovara Fergus veselo. „Zamalo da se potučem sa nekim tupadžijom u poršeu koji ne ume da razlikuje dupe od žmigavca, ali inače...“ Skida kacigu i provlači šaku u rukavici kroz umršenu ćubu crne kose. Prvi put sam mu pošteno videla lice i shvatam da je zapravo prilično zgodan. „A ti...?“ Podiže obrvu i gleda u pločicu sa imenom na mom stolu. „Tes Koneli.“ Pogleda me i upućuje mi zanosan osmeh.

„O, okej“, lažem i počinjem da slažem neke papire po stolu. Videla sam ga kako flertuje sa devojkama u kancelariji i nemam nameru da padnem na njegov šarm. „U gužvi.“

„Dobro, da“, klima glavom osvrćući se sumnjičavo po praznoj prostoriji.

„U stvari, nisam stala celo poslepodne“, kažem uobraženo.

Ovo je, zapravo, drska laž. Posla nije bilo. Ništa se ne dešava oko Božića i Nove godine i većina ljudi je na odmoru, naročito pošto na spratu iznad preuređuju. Dobrovoljno sam se javila da dođem jer sam mislila da će mi to pomoći i skrenuti mi misli, zaokupiti mi pažnju nečim i naterati me da radim, a ne samo da sedim na kauču sa Fionom i gledam dnevni televizijski program tamaneći sve čokoladice iz kutije koju su joj baba i deda poslali.

Ali ne želim da to ovaj drski kurir sazna, pa uzimam list papira i pretvaram se da ga proučavam. „O, pogledaj, važan faks od jednog od klijenata iz Brazila.“

Vidite, bar umem da se *pretvaram* da sam ultraefikasni lični asistent.

„Šta su guze, tibe i butke?“, pita vireći mi preko ramena.

„Molim?“ Spuštam pogled na „važan faks“ i shvatam da je to raspored grupnih treninga u fitness-klubu u koji planiram da se učlanim. *Planiranje* je ovde ključna reč. Kako je Nova godina tu iza ugla, rešila sam

da će to biti jedna od novogodišnjih odluka. „O... uh... to je nova vrsta brazilskog ruma“, kaŕem zbunjeno.

„Šališ se“, smeje se Fergus, a bistre zelene oči mu iznenađeno sijaju. „Stvarno?“

„Pa, znaš kakvi su ljudi u Brazilu“, laŕem ukrštajući prste ispod stola. „Sve mora da ima veze sa telom, pogledaj samo Œizel...“

„Opa, naučiš nešto novo svaki dan, zar ne?“

„Uh... da“, klimam glavom izbegavajući njegov pogled.

„Zamisli da zatraŕiš to u pabu – dajte mi velike guze, tibe i butke.“ Grleno se smeje i odmahuje glavom. „Boŕe, ček samo da kaŕem za ovo drugarima u Dublinu.“

Jebeš ga, ja i moja jeŕičina.

„Da li si bio u Dublinu za Boŕić?“, pitam ga brzo pokušavajući da skrenem temu sa brazilskih supermodela i izmišljenih pića.

„Nisam, ove godine nisam uspeo“, odgovara češući kratku, tek izraslu bradu. „Pomislio sam da je bolje da provedem Boŕić ovde, u miru i tišini.“

„U miru i tišini? U Londonu?“ S obzirom na to da sam došla sa sela, nikada nisam bila u stanju da London opišem kao miran i tih.

„Imam sedam sestara, jedanaest sestričina i dva sestrića“, objašnjava. „Zamisli ih sve u jednoj prostoriji. Svi se trude da nekoga nadglasaju. Veruj mi, u poređenju sa tim, svako mesto je mirno i tih.“

Prevrće očima i ne mogu a da se ne nasmešim njegovom tugaljivom izrazu.

„A šta je s tobom? Veliko porodično okupljanje?“

„Ne“, odmahunjem glavom. „Moji roditelji su odleteli u Australiju da posete mog brata koji putuje svetom, tako da sam Boŕić provela s dedom.“ Moja ranija rešenost da se ne upustim u razgovor s Fergusom brzo se topi i sada ne mogu da izbegnem iskren razgovor.

„Znači i ti si uživala u miru i tišini?“

Razmišljam o dedi Koneliju. Mnogo je reči kojima se on moŕe opisati, ali „tih“ nije jedna od njih. „Pa nisam baš“, smešim se tuŕno dok se prisećam kako sa pola tuceta njegovih osamdesetineštogodišnjih prijatelja sedim zbijena oko stola na sklapanje u staračkom domu i gostim se pitama s mesom i viskijem *Blektoka i Vajta* koji sam donela, a on nas zabavlja svojim lošim vicevima.

Zbogom nije kraj

„Moj deda ima devedeset dve godine i ne prestaje da pokušava da me navede na stranputicu“, smeje se. „A mislio sam kako bi trebalo da sedi u stolici na ljuljanje i daje mi karamele.“

„Da, znam, upravo tako“, smejem se uprkos lošem raspoloženju. Veselo je i njegova duhovitost je zarazna.

„I koji je plan za večeras?“

Prestajem da se smejem i belo ga gledam. „Plan?“

„Znaš već, žurka... doček“, pomaže mi.

„O, da, naravno.“ Ceo dan se trudim da na to zaboravim. Doček Nove godine baš i nije najveseliji momenat za onoga kome je srce slomljeno. „Idem na zabavu sa cimerkom.“

„Odlično“, veselo klima glavom. „A kuda?“

Kolebam se. Fiona ne prestaje da priča o dočeku već nedeljama, ali nisam je preterano pažljivo slušala. Iskrena da budem, potajno sam se nadala da će, ako ga budem ignorisala, doček nekako nestati. Kao kada ignorišem račune za kreditne kartice i one dve kile koje nabacim oko svakog Božića. „Uh... vidiš... nisam baš sigurna...“

Na svu sreću prekida me glasno pucketanje Fergusovog radija, i glas koji mu govori da ima novi zadatak. „Dobro, treba da pođem.“ Stidljivo mi se osmehuje. „Lepo se provedi večeras...“

„Da, i ti“, klimam glavom posmatrajući ga dok stavlja kacigu i bori se sa pramenovima crne kose koji su rešeni da ne dozvole da ih kaciga slepi. „Vidimo se.“

„Vidimo se sledeće godine“, veselo mi namiguje i, nakon što se okrenuo na peti, brzo izlazi iz kancelarije.

Posmatram kako njegov fluorescentni lik izlazi sa recepcije i okrećem se svom računaru i Fejsbuku.

Iznenada mi se utroba ledi.

Seba su obeležili na jednoj od fotografija. *Na žurci.*

Stomak mi se grči. Zurim u fotografiju poput zeca osvetljenog farovima.

O bože. Dok sam ja, u staroj trenerci i bez grama šminke, toliko depresivna da je čak i glumačka ekipa serije *EastEnders* u odnosu na mene izgledala vedro, skupljena ležala na kauču, okružena natopljenim maramicama i praznim kesicama čokoladnih bombona, Seb se zabavljao. Bez mene.

Aleksandra Poter

Moj um smesta postavlja hiljade pitanja. Gde je? Čija je to žurka bila? Da li je išao sam? Da li je nekoga upoznao? Kakvih još slika ima?

Na trenutak zurim u fotografiju i mučim sebe svakakvim pitanjima, a potom se trudim da se saberem.

Bože, ovo je smešno. Moram da ga zaboravim.

Impulsivno klikćem na opciju *obriši*. Pojavljuje se poruka: „Da li ste sigurni da želite da izbrišete Sebastijana Fildinga sa spiska svojih prijatelja?“ Odabiram opciju *potvrdi* pre nego što se predomislim, i njegova fotografija nestaje.

Tek tako.

Nekoliko sekundi zurim u prazno mesto na kom se nekada nalazila, a potom se brzo posvećujem poslu, uzimam jednu od nalepnica.

Kada bi samo tako lako mogla da ga izbrišem i iz srca.

Ser Ričard u četiri sata objavljuje da je kancelarija „zvanično zatvorena“ i tera me kući. „Zar ne ideš na neku zabavu?“, grmi dobroćudno gladeći odbegli pramen kose koji mu leprša oko glave poput nemirne ptice koja se sprema da poleti. Dođe mi da mu kažem kako nažalost idem. Ali to, naravno, ne činim. Jedno je osećati se depresivno, a sasvim drugo dati do znanja šefu da vam je srce slomljeno i da ste ruina od čoveka koja samo želi da ode kući, zavuče se pod jorgan i sačeka da se godina okonča.

„Uh... idem“, klimam glavom izbegavajući njegov pogled i isključujući računar. Ustajem i uzimam jaknu s naslona stolice.

„Ah, biti mlad, slobodan i bezbrižan“, uzdiše ser Ričard čežnjivo. Spustivši svoje pozamašno telo na ivicu mog stola, prekršta ruke i gleda me snenim očima.

Prisiljavam se da se nasmešim. Ovako umotana u dugačku perjanu jaknu, i nesposobna da iz misli izbacim Seba, i svesna da mi novogodišnja žurka visi nad glavom, u stanju sam da sebe opišem brojnim rečima, ali bezbrižna definitivno nije jedna od njih.

„Sećam se kada sam bio tvojih godina, na šta sam sve bio spreman u novogodišnjoj noći...“, reči mu se gube u kikotu. „Znaš li da su me uhapsili jer sam plesao u fontanama na Trafalgar skveru?“

„Zaista?“ Gledam šefovo odelo koje mu nije šiveno po meri, debele, prevelike naočare na vrhu crvenog nosa, praktične braon cipele na šnir koje izgledaju kao da su kupljene pre sto godina i isto toliko nošene. I teško mi je da u to poverujem.

„Jesam, bogami“, klima glavom, a u glasu mu se oseti i više od nago-veštaja ponosa. „Zapravo, plesao sam kao od majke rođen.“

„Šalite se?“ Glas mi je visok i piskutav. Najednom mi se pred očima javlja vizija ser Ričarda kako trči preko fontana. Golišav.

Aaaaa. Ne. Besno odagnavam od sebe ovaj prizor.

„O, da“, klima on glavom ozbiljno. „U mladosti sam bio pravi vragolan.“

Nisam sasvim sigurna kuda vodi ovo prisećanje, ali ne želim da ostanem i otkrijem.

„Pa, doviđenja“, kažem živahno i navlačim krznom opšivenu kapuljaču kao da pokušavam da zaštitim uši od dodatnih priča o nudističkim podvizima. „Srećna Nova godina!“

„A da, zaista, zaista“, žustro klima glavom, trgavši se i podigavši naočare. Na tren ostaje da sedi na ivici mog stola i po prvi put primećujem da je izgužvaniji nego obično, i da se, ako se ne varam, jutros nije obrijao. „Pa, srećna Nova godina, Tes“, kaže vraćajući se u ulogu šefa. Uspravlja se i odsečno gura ruke u džepove. „Lepo se provedi.“

„Takođe“, odgovaram. Tužno izgleda dok stoji pored mog filodendrona, sam u kancelariji, i iznenada shvatam da se možda i on, kao i ja, krije u kancelariji. A ako je tako, od čega?

Tek što mi se ova misao javila, odbacujem je. Nemoj da si budalasta, poslednjih dvadeset godina je srećno oženjen sa ledi Blekstock, od čega bi on mogao da beži? Zatim sam uzela torbu, mahnula mu i uputila se ka liftu.

Kada sam iz tople kancelarije izašla napolje, osećala sam se kao da sam zakoračila u frižider. Žurno koračam. Suviše je hladno da bih čekala autobus, i pored toga što imam debelu perjanu jaknu, a i živim na svega deset minuta od kancelarije. Uzimam ajpod, raspetljavam slušalice i krećem prema reci uz muziku Paola Nutinija.

Dve pesme kasnije vidim pred sobom veličanstveni luk mosta Hamersmit, ukrasne zlatne detalje iz tame je izdvajao neprekidni snop svetlosti farova. Ledeni udari vetra podižu se sa reke i plešu oko mojih promrzlih ušiju pa podižem okovratnik, zarivam lice u šal od mohera i nastavljam da hodam. Temza je poda mnom crna kao mastilo, ali pored

Zbogom nije kraj

obale reke vidim pabove okićene novogodišnjim lampicama i razaznajem obrise ljudi koji izlaze iz toplote pивske atmosfere i hvataju se ukostac s hladnoćom da bi zapalili cigaretu.

Isključujem ajpod. Čujem glasove i smeh koje nose naleti vetra i na trenutak zastajem i naslanjam se na ogradu. Pogled mi luta prema horizontu. Ima nečeg magičnog u stajanju visoko iznad reke i posmatranju Londona i života iz ove perspektive. Prisutan je neki neodređeni osećaj slobode i mira, čak i pored žamora saobraćaja iza mene, zahvaljujući kome moj um počinje da luta. Da sanjari. Da razmišlja.

Kao i obično, razmišljam o sebi i Sebu. To mi već postaje navika, ponavljam scene i razgovore u glavi, zamišljam kako bi sve izgledalo da nisam rekla ili uradila ovo ili ono, zamišljam šta bi bilo da sam odreagovala ovako umesto... Za vezu je potrebno dvoje, a i za prekid veze je potrebno dvoje, ali mnogo je toga za šta sam sama kriva. Nisam pravila ozbiljne, velike greške, grešila sam u brojnim sitnicama.

Kao, na primer, u onoj glupoj raspravi o braku. Sa kajanjem se prisećam leta. Otišli smo na venčanje jednog prijatelja i bezazleno šaljivo zadirkivanje da sam „sledeća“ pošto što sam uhvatila buket, pretvorilo se u prilično neprijatnu scenu kada je on izjavio da ne veruje u brak. Uznemirila sam se i shvatila to lično, premda smo se zabavljali svega šest meseci i ni ja nisam baš jedva čekala da se zakitim prstenom. Ali to je ono što se desi kada ste beznadežan romantik i kada popijete suviše šampanjca... Bože, kakva sam ja budala.

Osećam kako mi se srce steže. Zureći u baršunastu tamu, pitam se gde je sada. Šta radi. Da li misli na mene. Mora da je jedan od najgorih osećaja onaj kada vam neko nedostaje. Sva ostala osećanja, poput ljutnje, straha i užasa, cenjenija su, kao da im njihov intenzitet daje vrednost, ali ovaj osećaj izbija u snažnim naletima i nestaje, a mučni bol gubitka jednostavno se mora istrpeti. On je kao pozadinska buka, uvek je prisutan, nikada ne nestaje. Morate se potruditi da ga isključite, da zaokupite sebi pažnju nečim drugim, da se nadate da će se do sutra praznina koju je neko ostavio u vašoj duši malo popuniti.

Odjednom svesna koliko su mi ruke hladne, sklanjam ih sa gvozdene ograde i, gurajući zaleđene prste u džepove, silazim s mosta i krećem prema velikoj crvenoj viktoriјanskoј stambenoј zgradi na uglu. Na vitražu iznad ulaza piše *Arminta stanovi*.

Spolja zgrada izgleda veličanstveno, veoma otmeno i luksuzno, ali su stepeništa zapravo pomalo otrcana, a neki od suseda sumnjivi. Fiona je svoj stan kupila pre nekoliko godina, novcem koji joj je ostavila neka stara tetka, i nalazi se na kraju četiri niza stepenica toliko dugačkih da pluća počnu da vam pucaju, očajnički mu je potrebno krečenje i više je nego skučen.

Što, ruku na srce, u potpunosti liči na Fionu.

Ozbiljno vam kažem, ona je nalik na svoj stan. Veličanstvena spolja, ali ni približno takva iznutra. Za spoljnji svet ona je uspešan novinar koji se bavi zdravljem i lepotom i piše kolumnu za nacionalni nedeljnik, u kojoj veliča dobrobiti vežbanja, tri zdrava organska obroka dnevno i zaštitni faktor 45. Onima u unutrašnjem svetu – to jest meni – ona je neko ko u pidžami obavlja honorarni posao za našim kuhinjskim stolom, puši kutiju cigareta dnevno i koja, kada se ne natapa obilnim količinama ulja za sunčanje na prvi titraj sunčevih zraka, pokušava da smrša uz pomoć ove ili one trenutno aktuelne dijete.

Pokušala sam da joj kažem da je prelepa baš takva kakva je, ali me ne sluša. Prošli mesec jela je samo tom jam supu. „To je moderni ekvivalent dijetalnoj supi od kupusa“, objasnila mi je oduševljeno, „samo bez nadimanja“, pa je tri puta nedeljno odlazila u tajlandski restoran brze hrane da pokupi neverovatne količine ove supe. A to se valjda računa kao redovna vežba.

Fiona je moja najstarija i najbliža prijateljica. Upoznale smo se u osnovnoj školi kada smo obe imale osam godina, a predstavila mi se tako što je rekla da ume da svira klavir i da njeni roditelji imaju vikendicu na jugu Francuske. Što je i bila istina.

Na neki način.

Ako se u obzir uzme kamp prikolica koja se svake godine prevozi preko kanala.

A što se sviranja klavira tiče, bilo je to više „udaranje palicama“ po *Jamahinom* sintisajzeru.

Ali to je Fiona. Oduvek je bila takva. I da, u redu, ume da bude neprijatno kada uobraženim glasom kaže ljudima da je pohađala Kembridž, ali zaboravi da spomene da je to zapravo bila politehnička škola*.

* Nekadašnje strukovne škole, koje su po odluci britanske vlade 1992. godine postale univerziteti. Trenutno su u tranziciji, pokušavajući da svoje aktivnosti podignu na akademski nivo. (Prim. prev.)